

Dnevnik: Med muziko in medvedi

(https://static.vecer.com/images/slike/2019/07/06/o_662_marjana_hoenigsfeld_final_1024.jpg)

Marjana Höningfeld Adamič © CIRIL HORJAK

Marijana Hünigsfeld Adamič se je rodila oči Savi in dobesedno na Savi žudi odrasla. Brez šumenja reke in brez glasbe si življenja ne more zamisliti. Vidro, rečno kraljico, si je izbrala za vodilo svoje nevladne organizacije. Glasba pa ostaja in postaja njen vse pogostejši pobeg iz stvarnega sveta.

/ PETEK, 28. JUNIJA

Znameniti Vidov dan, zaznamovan večkrat v zgodovini, med drugim tudi leta 1986 z najino poroko. Še bolj je bilo vroče kot letos. Toda bila sem najbolj srečna na svetu. Bil je vendar moj poročni dan! Na gradu Bogešperk je bilo nadvse slovesno in prisrčno. Ko so v ozadju poročne dvorane zadoneli lovski rogorji mojih sokrajanov, so se mi ulile solze. Presenečenje je bilo popolno.

Skok od sanjskih spominov v realnost. Stiskam pesti za medvedko z mladičema, ki je pod Turjakom, kjer so medvedi prav navadne živali, zašla med hiše in v obrambi mladičev ušpičila neumnost. Poškodovala je človeka. To je seveda strogo prepovedano. Človek je nedotakljiv, saj je tako pameten, da upravlja s populacijami divjih živali in določa, koliko jih je lahko, kje smejo živeti in kje ne (pri tem pa ne najde regulacijskih mehanizmov za populacijo svoje vrste, ki brez milosti naseljuje vse kotičke planeta). Zato je "stroka" medvedki takoj podpisala smrtno obsodbo. Ne le njej, tudi malčkoma. Da se ne bi kaj takega ponovilo (in da bi lahko brez očitkov obšli sodbo upravnega sodišča, ki je razveljavilo odločbo o odstrelu medvedov in volkov). Obsodba velja do nedelje. Reši se, kdor se more!

/ SOBOTA, 29. JUNIJA

V osrednjem slovenskem časniku nič dobrega. Spet se dvigajo težki oblaki nad srednjo Savo. Grozi ji več kot vesoljni potop, grozi ji deset betonskih pregrad in za njimi deset jezer. Kam bodo šli sulci, podusti, zvezdogledi in upiravci pa še druge vodne živali, ki potrebujejo reko - in ne verige jezer? Kje bomo dobili čisto pitno vodo, kajti za pregradami se bo nabralo vse, kar v okolje nenadzorovano spušča naša civilizacija?

Sedem h klavirju, da preženem mračne misli. Skušam obnoviti nekdanje znanje, a gre le počasi. Toda Peter, odličen zoofiziolog, pravi, da se možganske povezave, nastale ob vadbi instrumenta v mladosti, ohranijo in čakajo ... Moje so čakale dolgo, a sem zdaj odločena, da ne bodo več. Popoldan pilet na hiter obisk mladi tenor, pevec v našem Biološkem oktetu in agronom hortikultурne sorte. Ob pivu na senčnem vrtu ugibava, ali bova vrtnarila ali pela.

/ NEDELJA, 30. JUNIJA

Privoščimo si kraljevski zajtrk na leseni terasi, ki jo senči fižol v velikih loncih. Upamo, da bo tudi rodil in bo vsaj tako pisan, kot je bilo seme. Kruh je spekla Katka, takega z drožmi, še topel je. Marelično marmelado je skuhal soprog in je prav profesorska. Ajdov med je z Goričkega, kislo mleko z znane kmetije. Klepet je mešanica dnevnih novic s področja ohranjanja narave (in njenega še pogostejšega uničevanja), starih družinskih štorij in prigod.

Zvečer s trahom pokukam na internetne novice. Še je živa, si oddahnem.

/ PONEDELJEK, 1. JULIJA

Pa je preživila odločbo, medvedka! Zgodilo se je nekaj nepričakovano dobrega. Kosmatinke ne bodo več preganjali, če ne bo spet česa ušpičila.

Čebelnjak – no, tega bi ji spregledali, če se le ne bo preveč približala naseljem. Kam pa naj se, reva uboga, odpravi, da v naši deželi ne bo naletela na naselja? Kar ne upam verjeti, da je javno mnenje tako zelo pritisnilo na odločevalce, da so mu sklenili prisluhniti. Kajti komentarji na najbolj obiskanem slovenskem spletнем mediju so bili presenetljivo naklonjeni medvedki. Pesti pa bomo stiskali še naprej, saj interventni zakon šele stopa v veljavu. Tudi tam se skriva past za medvedko.

Veselim se večera, Verdijeve Aide na Kongresnem trgu, ki bo odprla ljubljanski poletni festival. Odločim se za kolo. Vsaj vem, kdaj bom v mestu - in tudi vračanje domov ponoči ne bo težava. Uberem svojo nekdanjo pot v službo. Tisto uredniško službo v največji slovenski založbi, ki sem jo imela tako zelo rada, a sem jo morala zapustiti. Kolo kar samo zavije v Tivoli, v podhod pri Moderni galeriji – in že sem na dvorišču založbe. Skozi steklena vrata recepcije mi nekdo pomaha. Saj ni mogoče, po več kot dveh desetletjih še vedno ista receptorka! Kar tu pusti kolo, pravi, tu je varno.

Pa je vendarle Ljubljana postala evropsko mesto! Kongresni trg ni ravno veronska arena, a tu je prostor za luči, za glasbo in druženje ob uživanju umetnosti. S Katko sedeva. Spoznam glas dolgoletnega direktorja Festivala Ljubljana, ki pozdravlja gledalce, a namesto njega vidim – platano. Pravzaprav njeni mogočno deblo. Poskušam si pomagati z velikim zaslonom, toda glej zlomka, spet je tu platana, ki zakriva tri četrtnine zaslona. Iz gledalke se spremenim v poslušalko in se tolažim, da Verdi sploh ni želel ustvariti spektakla s sloni, konji in kar je še tega živalskega, temveč glasbeno dramo s človeškimi liki, ki jim kruta usoda kroji življenje in se ne meni za njihovo kraljevsko poreklo. Poslušam torej in si skušam predstavljati, kaj se dogaja na odru. Šele lipicanci, ki elegantno prikorakajo mimo naju in potem ob trobentah zmagošlavne koračnice po sredini trga do odra, ne glede na Verdijeve želje pridajo predstavi spektakularni učinek. Drugi del opere postane bolj "gledljiv", kajti po odhodu belih lepotcev se sprazni tudi kar nekaj vrst gledalcev. Je mogoče, da so prišli samo zaradi lipicancev? ...

Sredi noči kolesarim proti domu in si prepevam spev slovesa iz Aide. Lepa, topla poletna noč je - in ko pripeljem čez obvoznico, zadiši po travniku. Po tistem pravem, kjer raste več rož kot trave. Kje na planetu, lepo vas prosim, se lahko iz središča mesta s kolesom pelješ osem kilometrov na obrobje in med potjo ne srečaš nikogar - ne pešca ne kolesarja in ne pijanca? Res živimo v najlepšem mestu na svetu.

/ TOREK, 2. JULIJA

Ves dan mi še odzvanja v glavi spev slovesa iz Aide. Skušam se zbrati in se spraviti k delu, ki sem si ga sama naložila v našem projektu LIFE. Čaka me nočna seansa po skypu s priateljem slikarjem, ki živi v Avstraliji. V čudovitem sodelovanju ustvarjava pobarvanko o biodiverziteti Slovenije, kakršne še nismo videli. Ogromna razdalja naju prav nič ne ovira, saj je v sodobni komunikaciji mogoče prav vse. Manjka nama samo še zadnja slika. Prav dobro vem, zakaj se je tu zataknilo. Pokazala bova Savo, našo največjo reko in njen živi svet. Nič ne sme manjkati, nič ne sme biti narobe, zato priprava zahteva veliko časa. Ljudem moramo pokazati to bogastvo življenja in jim povedati, zakaj je potrebno ohraniti to prelepo reko vsaj tam, kjer je še niso pogoltnile elektrarne. Kajakaši, borci za proste reke na Balkanu, to prav dobro vedo. Zato smo tudi biologi z njimi. Skupaj za reke.

/ SREDA, 3. JULIJA

Navsezgodaj smo se na Žalah poslovili od naše gimnazijske razredničarke, najbolj legendarne profesorice na svetu in "frajerke do konca", kot ji je v osmrtinci zapisala hči. Bila je najbolj posebna posebnost Šubičeve gimnazije, ki nas je zaznamovala za vse življenje, tako s svojim neprecenljivim znanjem sodobne angleščine in modernih, takrat neželenih metod poučevanja, kot z življenjskim slogom in modrostjo. Primer Ingoličeve Gimnazijke, ki se je zgodil tudi priljubljeni sošolki v zadnjem razredu, je razrešila s pokončnostjo in neomajnim zaupanjem v nas. Nismo je razočarali, sošolka pa je v sedmem mesecu nosečnosti maturirala s kupaj s svojim razredom. Če bi se to zgodilo v katerem drugem razredu in ne v 4. c, bi dekle letelo iz šole. S spoštljivim spominom smo našo ljubo profesorico pospremili na zadnjo pot in ji zaželeti vse lepo tam, kamor je odšla. Slovo je bilo prav tako posebno kot ona.

/ ČETRTEK, 4. JULIJA

Z direktorjem se peljeva v Koper, k notarju. Zastavila bova hišo z vrtom v Ankaranu, podedovano od staršev, da bo naša nevladna organizacija lahko dobila posojilo za trenutni projekt LIFE. Po odobritvi poročila nam bo Evropska komisija sredstva vrnila. Tako

je to, če si nevladna, neprofitna organizacija. Najprej dneve in noči pišeš in organiziraš projekt, ga prijavиш na Evropsko komisijo, ki med več kot tisoč projekti LIFE izbere približno desetino in – če si med izbranci – od navdušenja skačeš do stropa. Nato spet garaš, da izpelješ vse, kar si v pretiranem zanosu vtaknil v načrt projekta, zastaviš svojo hišo in ne spiš od skrbi, kdo od partnerjev

in izvajalcev te bo pustil na cedilu, hišo z vrtom vred pa bo pobrala banka. V Slovenijo smo pripeljali nekaj milijonov evrov za varstvo narave in priložili še kakih 30 odstotkov svojih sredstev, da smo naredili nekaj dobrega za naravo. Brezposelnih biologov, ki so dobili službe pri projektu, njihovih prispevkov in davkov sploh ne štejem. Potem pa na naslovni strani "osrednjega

slovenskega dnevnika" preberem, češ, kdo sploh nadzira nevladne organizacije. Kdo pa nadzira časopis, ki na dolgo in široko razлага neres nice ter sprevrača dobra dejanja v kriminalna?

Medvedka si je tokrat rešila kožo (beri: trofejo) in odpeljala potomstvo daleč v gozd, na varno. Toliko o napadalnosti. O volkovih pa ... Zadnji človek, ki ga je pojedel volk, je bila stara mama Rdeče kapice, pravi profesor za ekologijo divjih živali in naš direktor. Zagotovo ima prav. Vse drugo je nevednost in strah pred neznanim. Ignorantia juris non excusat. Nepoznavanje zakona ni opravičilo. Pika.